

ΓΙΑΝΝΗ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Έκτακτο Δρομολόγιο

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΒΟΥΝΙΜΑ

Έκτακτο Δρομολόγιο

ΓΙΑΝΝΗ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Έκτακτο Δρομολόγιο

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

BOYNIMA

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 49573
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 9-7-2004
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ. 8893 ΝΥΜ

Κωδ. εγ: 1211

© Γιάννης Λυμπερόπουλος
Αγίου Δημητρίου 44
154 52 – Ψυχικό, τηλ. 210 7611362
E-mail: glib@mie.uth.gr

Διάθεση: Βιβλιοπωλείο ΦΟΙΒΗ
Μαυροκορδάτου 9 - Αθήνα 106 78
τηλ. 210 3304012 - feve@acci.gr

Φιλμ-Μοντάζ-Εκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
ΑΦΟΙ ΦΡΑΓΚΟΥΔΗ Ο.Ε.
Σταδίου 60 – 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 / 3227.323 - Fax: 210 3224.548

Στη Μαριάννα και στο Γιάννο

Καραγκιοζλίκια για ένα δεκαχίλιαρο

Του είχα δανείσει κάποτε ένα δεκαχίλιαρο και δυσκολεύονταν να μου το γυρίσει.

Όταν μ' έβλεπε καμιά φορά στο δρόμο ή χάνονταν, ή άλλαζε πεζοδρόμιο. Φρόντιζε όμως με διάφορα κόλπα να μου δείξει πως δε με ξέχασε μαζί με τη χαιρετούρα. Κι όπως πέραγε ο καιρός, τα κόλπα αυτά και η χαιρετούρα του είχαν τυποποιηθεί. Ήταν ένα είδος κώδικα που 'χαμε καθιερώσει μεταξύ μας. Αν τύχαινε μάλιστα να πέσει ο ένας πάνω στον άλλο στο ίδιο πεζοδρόμιο, είχαμε και χαμόγελα. Με χτύπαγε στον ώμο, όσο γίνονταν πιο εγκάρδια, προσθέτοντας με μια τέλεια σιγουράδα πως την άλλη βδομάδα θα μ' επισκεφτόταν για να μου φέρει «κείνα τα ψιλά...». Εγώ έκανα πως ήταν κάτι ασήμαντο. Και τελειωνε εκεί το θέμα. Όταν κάποια στιγμή έκανα τη μεγάλη απρέπεια να τον ρωτήσω από πραγματικό ενδιαφέρον... «Γιατί, Ηλία μου, μήπως έπιασες δουλειά;» Με κοίταξε σα να 'μουν εξωγήϊνος, μ' ένα ύφος που δεν σήκωνε αμφισβήτηση και μια δόση υπεροχής, μου απάντησε «Ε! Πού θα μου πάει. Αυτή τη φορά είμαι σίγουρος, θα το πιάσω το ΠΡΟ-ΠΟ». Στην αρχή νόμισα πως με κοροΐδευε. Και θύμωσα.

Όταν σε λίγες μέρες ξαναβρεθήκαμε στον ίδιο δρόμο, ήμουν εγώ κείνος που άλλαξε πεζοδρόμιο.

Αυτό έγινε και τη δεύτερη και την τρίτη φορά.

Την τέταρτη όμως φορά, έκανα μια κίνηση αποκατάστασης των σχέσεών μας, αλλά μ' έκπληξή μου παρατήρησα, ότι η παρουσία μου απ' την απέναντι μεριά τον άφηνε εκατό τοις εκατό αδιάφορο. Αν βασιστώ δε στη διαίσθησή μου μπορώ να πω ότι δεν ήταν τόσο αδιάφορος, ήταν κι ελαφρώς σαδιστικός, αν όχι ενθουσιασμένος.

Αλλαξα ταχτική. Κι όταν τον έβλεπα από μακριά, τον παρακολουθούσα με τα μάτια μου επίμονα, δεν τον άφηνα να κάνει ρούπι, τον ακολουθούσα κι εγώ όταν διάκρινα πως πάει ν' αλλάξει πεζοδρόμιο. Χαζογέλαγα με το που τα μάτια μας συναντιόνταν. Όσπου αρχίσαμε κι οι δύο να κάνουμε τα σπαστικά μας. Δε μ' απόφευγε. Και κάνα δυό φορές επανάλαβε με τον ίδιο παλιό τρόπο την υπόσχεσή του.

Με είχε πιάσει όμως αυτή η «μηχανιστική» επανάληψη από το λαιμό και μ' έσφιγγε στο κεφάλι. Σε λίγο μου 'ρθε κατάθλιψη. Κατά βάθος δεν πίστευα ότι τα λόγια του και τ' άλλα κόλπα που μου έκανε για να με πείσει ήταν φούμαρα. Η εν γένει στάση του, η φυσιολογία του, αυτό που έβγαινε από μέσα του δεν είχε τίποτα το ψεύτικο.

Κι αυτό έρχονταν και γάντζωνε πάνω μου, μ' ένα αδιόρατο πείσμα. Είχα πιστέψει στην αδυναμία του και τον λυπόμουν. Διαισθανόμουν πως μ' όλα αυτά κι αυτός κατάλαβε πως αν ήταν κάποιος που εμπαιζόνταν απ' αυτή τη σχέση ήταν αυτός ο ίδιος.

Είχα καταλήξει όταν τον έβλεπα από μακριά, και πριν ακόμα περιμένω τα δικά του κόλπα από τον κώδικά μας, να του κάνω εγώ κάποιες άλλες χειρονομίες, καθησυχαστικές σα να

του 'λεγα... «Δεν πειράζει Ηλία μου... όποτε σου γίνεται κι όποτε έχεις».

Όπως κατάλαβα, αυτό το ότι το μπαλάκι έπεσε σε μένα, και το ότι οι χειρονομίες μου και τα κόλπα μ' έκαναν να φέρομαι στο δρόμο σα σπαστικό, ν' ανησυχώ κάθε φορά που τον έβλεπα απέναντι μήπως δε με προσέξει, η επιμονή μου να κοιτάζω απέναντι και να μη βλέπω μπρος μου πέφτοντας πάνω σε διαβάτες πότε πότε, τον μούδιασε στην αρχή κι έπειτα τον αποσύνθεσε. (Το ξομολογήθηκε πολύ αργότερα).

Έπαψε να περνάει από το δρόμο μας. Τί έκανε, πού πήγαινε, κλείστηκε στο σπίτι άλλαξε σπίτι, αρρώστησε; Όλα ήταν πιθανά. Και γώ ανησυχούσα. Ίσως μάλιστα να 'χα και τύψεις. Τον τελευταίο καιρό και η εμφάνισή του, τα ρούχα του δηλαδή, τα άκοφτα μαλλιά του, οι φθαρμένες γραβάτες του, οι αξυρισιές του, αυτός που ήταν άλλοτε πολύ προσεχτικός σ' αυτά, σωστός *arbitre de l'élégance*, μ' έβαζε σε σκέψεις. Δεν ήξερα πού κάθεται, αλλά και δεν είχαμε κοινούς φίλους να ρωτήσω. Τον είχα γνωρίσει απ' το μεγάλο μου αδερφό κι ήξερα πως στα φοιτητικά του χρόνια ήταν στην ομάδα του σημερινού πρωθυπουργού. Κι ήταν πολλοί που τον είχαν σε μεγάλη εκτίμηση.

Με τον καιρό, η υπόθεση του Ηλία είχε ξεχαστεί, ή μάλλον είχε περάσει σε δεύτερο πλάνο. Και δε μ' απασχολούσε, ούτε αν τον δω, ούτε αν με ιδεί. Όσο για το δεκαχίλιαρο... το 'χα από καιρό ξεγράψει και μάλιστα μέσα μου είχα την εντύπωση πως όλον τούτον τον καιρό, μάλλον το δεκαχίλιαρο ήταν πιόνι κάποιου παιγνιδιού. Το παίζαμε και μια το κέρδιζα, μια το 'χανα...

Και 'κει που όλα πήγαιναν το δρόμο τους και τα καμώματα του Ηλία, μαζί με τα δικά μου караγκιοζλίκια μ' έκαναν, σαν

ανάμνηση να γελάω μόνος μου όταν πέραγα από χώρους που είχαν συμβεί, κι έβρισκα πως κάτι μου λείπει, ξαφνικά ένα πρωινό βγαίνοντας απ' το γραφείο μου βλέπω στην άλλη γωνιά να 'ρχεται ο Ηλίας φουριόζος. Νικητής και τροπαιούχος. Με ύφος κληρονόμου του Ωνάση. Πήδαγε δυό-δυό τις πλάκες του πεζοδρομίου, κι άπλωνε τις χερούκλες του σαν κουπιά στ' ανοιχτό πέλαγος.

Ήταν φανερό πως κείνη τη στιγμή είχε διάλογο με τον εαυτό του, έρχονταν κατά πάνω μου, αλλά δεν μ' είχε δει. Μόλις όμως με είδε, άλλαξε αμέσως στυλ. Έγινε σκληρός, σχεδόν γκεσταπίτης εν υπηρεσία. Άγριος, νευρικός κι αγέλαστος. Ύπουλος και σφιγμένος. Τρόμαξα. Κι όσο με πλησίαζε τόσο και πιο πολύ καταλάβαινα πως ήταν πολύ αργά ν' αλλάξω πεζοδρόμιο ή να το σκάσω τρέχοντας.

Κι έγινε το μοιραίο.

Ήταν σα σύγκρουση, φορτηγού που 'τρεχε, πάνω σε σταματημένο γιώτα χι. Με τις μπουνιές του, τις κλωτσιές του, τα σπρωξίματά του δεν καταλάβαινα πού βρίσκομαι. Το κεφάλι μου στριφογύριζε και πνιγόμωνα στα αίματα. Έχασα τις αισθήσεις μου κι έπεσα στο πεζοδρόμιο.

Ξύπνησα στο Νοσοκομείο, με εκδορές και κατάγματα. Με περνούσαν από ακτίνες για να ιδούνε το βάθος της διάσεισης.

Όταν με ξανάφεραν στο κρεβάτι μου κι αισθάνθηκα κάπως καλύτερα, παρατήρησα πάνω στο κομοδίνο μου ένα τεράστιο μπουκέτο με λουλούδια, πάνω στο οποίο ήταν καρφίτσωμένος ένα φάκελλος υπερπολυτελείας. Φάκελλος που φαίνεται ότι είχε κάνει εντύπωση στις δυό νοσοκόμες, οι οποίες τον περιεργάζονταν και αγωνιούσαν να τον ανοίξω.

Εγώ από την άλλη μεριά, χαιρόμωνα, γιατί πίστευα πως ο φάκελλος αυτός και τα λουλούδια είχαν σταλεί από μια αγα-

πητή μου φίλη, με την οποία τον τελευταίο καιρό είχαμε ψυχρανθεί και τώρα έδειχνε να μετανιώνει για όσα είπε.

Τελικά ούτε κάποιος πρίγκηπας είχε στείλει τα λουλούδια, ούτε η φίλη μου που 'χε μετανιώσει. Ο φάκελλος περιείχε ένα δεκαχίλιαρο!..

Το κτήνος, σκέφτηκα από την πρώτη στιγμή. Το καθίκι... Κι έγινα πυρ και μανία. Οι νοσοκόμες μου 'φεραν ηρεμιστικό για να με καλμάρουν, αλλά δε θέλησα να μου απομακρύνουν τα λουλούδια απ' το κομοδίνο μου.

Πιο νηφάλιος αργότερα άρχισα να σκέφτομαι τη μήνυση...

Θα 'πρεπε όμως να τρέξω για βεβαιώσεις και πιστοποιητικά. Στο πρώτο Βοηθειών. Στο νοσοκομείο για την είσοδό μου και την έξοδο. Στο βιβλίο Συμβάντων της Αστυνομίας...

– Άστο, είπα, για αργότερα. Να δω πώς θα 'ναι το κέφι μου. Χωρίς τα μπανταρίσματα, αλλά με κάποιες μελανιές γύρω απ' τα μάτια και μερικά ραψίματα στο κεφάλι βγήκα στη γύρα. Αιτήσεις από δω, χαρτόσημα από 'κει, και «Περάστε σε κάνα δυό μέρες...». Βαρέθηκα.

Στην Αστυνομία που πήγα για το βιβλίο συμβάντων, μου 'δειξαν την εφημερίδα που 'γραφε για το σαματά. Εκτός από μένα ο Ηλίας είχε την ίδια μέρα ρίξει μπουνιές και κλωτσιές σ' άλλους άγνωστους, τρίτους που τους βρήκε στο δρόμο του, ή προσπάθησαν να τον συλλάβουν.

Έσπασε και μια βιτρίνα. Η Αστυνομία ύστερα από καταγγελία τον βρήκε στο Λιόπεσι μέσα σ' ένα σταύλο καταματωμένο και σ' αθλία κατάσταση.

Είχε να φάει πέντε μέρες. Κι έλεγε αρλούμπες. Τα 'χε με τον Πρωθυπουργό της χώρας. Και με τις υπεργήινες δυνάμεις που τις κατευθύνουν οι Εβραίοι.

Αναγκάστηκε να τον κλείσει σε Νευρολογική Κλινική. Από

τους «οικείους του» κανένας δεν εμφανίστηκε. Φαίνεται πως δεν είχε.

Σκέφτηκα πάρα πολύ. Του ταχυδρόμησα στην Κλινική το δεκαχίλιαρο. Την άλλη μέρα, μετάνιωσα και συμπλήρωσα το δεκαχίλιαρο μ' άλλες εκατό χιλιάδες. Ελπίζω να του τα 'δωσαν, καίτοι κι αυτό με προβλημάτιζε.

Μήπως όταν γίνει καλά, αρχίσει ένας άλλος κύκλος με καραγκιοζλίκια στους δρόμους.

Πάντως μήνυση δεν του 'κανα!..